

РЕШЕНИЕ

№ 11085

гр. София, 20.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1258** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 84, ал. 1, чл. 85 и чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. А. М., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], обл. И., с ЛНЧ: [ЕГН], чрез адв. Л. Д., против Решение № 222Х от 18.12.2025г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, с което последваща молба до производство за предоставяне на международна закрила на молителя не е допусната.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е неправилно поради противоречие с материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Излага доводи, че интервюиращият орган е нарушил изискването на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ и в нарушение на изискването на чл. 40, пар. 2 и 3 от Директива 2013/32/ЕС и Решение на СЕС от 9 септември 2021 по дело С-18/20, интервюиращият орган е излязъл извън компетентността си. Твърди, че административният орган изобщо не е разгледал, нито е анализирал съдържанието на представените в административната преписка доказателства, а единствено избирателно е преразказал част от съдържанието на двете представени справки на Дирекция „Международна дейност“. Счита, че не е взет предвид новия конфликт между текущото правителство и кюрдските екстремистки сили, което се осъществява чрез военни действия в цяла С.. Избирателно е цитирана информацията от Справка с вх. № МД – 02 – 398 от 21.07.2025 г., като умишлено е пропусната частта в която се сочат документирани случаи на произволни арести с цел вербуване. Не са анализирани по никакъв начин и данните за наличието на безогледно насилие съгласно представените писмени доказателства относно състоянието на сигурността в

провинция И.. Посочва още, че не са изложени никакви аргументи по отношение на представения доклад от 19.11.2025 г. на Съвета за сигурност на ООН. Претендира се отмяна на решението.

С представени писмени бележки жалбоподателят излага, че административният орган не е извършил преценка за наличие на нови обстоятелства, а е изложил разсъждения по същество. Посочил е, че поради военна ескалация между И. и И., в която освен бомбардировки на критична инфраструктура и сухопътни атаки, е използвано и химическо оръжие, което засяга вече хиляди цивилни, цялото въздушно пространство е затворено, а МВНР сочи най-висок индекс на риск за целия регион на Близкия изток. Изложил е, че административният орган не е обсъдил множество от приложените от жалбоподателя доказателства.

Ответната страна - интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), не взе становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят А. А. М., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], обл. И., с ЛНЧ: [ЕГН], е подал последваща молба за международна закрила с рег. № КП-01-8369 от 09.12.2025 г. като лице, което търси международна закрила и желае да му бъде предоставен статут на бежанец / хуманитарен статут в Република България.

Посочената по-горе молба е последваща по смисъла на § 1, точка 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Съгласно тази разпоредба, последваща е молбата за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата.

В предходно административно производство с Решение № 106 от 08.01.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на молителя. Издаденият административен акт не е обжалван и е влязъл в законова сила.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила, молба с вх. № КП-01-8369 от 09.12.2025 г. на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), представлява последваща молба. Тази молба е втора по ред. По първата последваща молба за закрила, с вх. № КП-01-2993 от 15.04.2025 г., на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ МС), интервюиращ орган на ДАБ е взел решение № 26X от 07.05.2025г., с което същата не се допуска до процедура по разглеждане. Това решение е връчено лично на 04.06.2025 г. на упълномощен адвокат и е обжалвано пред Административен съд – София град. Със свое Решение № 35621 от 21.10.2025 г. съдът отхвърля жалбата на чужденеца и горе цитираното решение на интервюиращ орган на ДАБ е влязло в законова сила.

С последващата молба чужденецът поискал да му бъде предоставена международна закрила в Република България, като се позовал на нови обстоятелства свързани с бежанската му история и основателни опасения от преследване и предвид обстановката в С..

В молбата чужденецът посочва, че не може да се завърне в С., защото са били възникнали нови обстоятелства относно държавата му на произход. Твърди, че през месец декември 2024 г. на власт идва нов режим, при който настанал абсолютен хаос и насилие във всички точки на страната. Твърдението си подкрепя с информация, изложена в справка с вх. № МД-02-556/13.10.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно С.. Молителят твърди още, че като арабин, представител на арабското малцинство в района си, и като мъж, на възраст от 18 до 31 г. бил заплашен да бъде мобилизиран от кюрдските екстремистки сили и да бъде изпратен на линиите на съприкосновение. Счита, че тази заплаха била на етническа основа и затова се опасявал, че ще бъде преследван. Чуждият гражданин споделя и опасението си, че за

него съществувала заплаха за живота му, поради наличие на безогледно насилие в Сирийската арабска република. Твърди, че редица райони в С., включително и този на И., били предмет на спорове между кюрдските сили и преходното правителство и там се провеждали офанзивни и отбранителни маневри, без нито една от групировките да установи пълен контрол над тези райони.

С оспореното в настоящото производство Решение № 222X от 18.12.2025 г. органът е формирал извод, че молителят не се позовава на никакви нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение и които да са релевантни за правилното решение на въпроса, относно наличието на материалноправните предпоставки за предоставяне на международна закрила по смисъла на чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ. На следващо място е приел, че заявената от А. А. М. заплаха за живота му, при завръщане в С. е изследвана и с цел установяване наличието на нови обстоятелства от съществено значение относно обстановката в държавата му на произход, които биха породили такава заплаха за същия, породена единствено от самото му присъствие на територията на С.. Следва да се отбележи, че за търсената тук релевантност с нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ не е достатъчно да е налице само страх у конкретното лице, а е необходимо да има сериозна заплаха от реално посегателство.

За пълнота е изложил още, че анализът на споделеното в справка с входящ № МД- 02-645/09.12.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, позволява да се изведе заключение, че в провинция И., района на произход на А. А. М., въпреки наличието на инциденти, свързани със сигурността, техният брой и степента на насилие не обосновават извода за наличие на въоръжен конфликт, който да води до общ риск от тежки посегателства за живота и сигурността на всяко лице, единствено поради физическото му присъствие на тази територия. Налице са социални проблеми, свързани с образование и здравеопазване и адаптация на завърналите се лица, които преходната власт се заема да решава с подкрепата на ВКБООН. Представените от молителя информации за инциденти при които има убити и ранени цивилни лица се отнасят за спорадични събития, често дори за такива, които са се случили извън района на молителя или се отнасят за целенасочени представители на временните правителствени сили, като информацията от 11.10.2025 г., от 28.09.2025 г. на агенция А. и не отразяват цялостната обстановка в С.. Понастоящем в страната не е налице насилие, при което всяко лице, пребиваващо на територията на С., да е изправено пред реална, а не пред хипотетична опасност от убийство, нараняване или малтретиране, посегателства, забранени от чл. 3 от ЕКПЧ. От друга страна, в конкретния случай няма установени лични обстоятелства, които да сочат, че А. А. М. би станал специфична цел на такова насилие, поради присъщите на личното му положение елементи, в т.ч. такива, свързани с работата му, ангажименти и/или подкрепа за въоръжени групировки или международни организации.

В мотивите на оспорения акт е посочено, че личното му и обществено положение не предполагат включването му в рискована група, чиято дейност би го поставила в неблагоприятна позиция на фона на развиващите се там конфликти, в смисъла на тълкуванията, дадени в т. 39 от решението на съда в Л. по дело № С-465/2007 от 17 февруари 2009 г.

Срещу така постановеното решение е подадена жалба за осъществяване на съдебен контрол от страна на Административен съд София – град.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт в предвидения 7 - дневен преклузивен срок, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУБ (жалбата е подадена на 23.01.2026 г., а решението е връчено на 21.01.2026 г.), от лице с правен интерес от оспорването – адресат на обжалваното решение, с което се засягат негови лични права.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен административен орган - интервюиращ орган на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, в установената писмена форма, при липсата на допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществени, които да ограничават правото на защита на лицето молител, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

Молбата за международна закрила, с която е образувано настоящото административното производство, се явява последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Производството пред административния орган е образувано на основание чл. 76б от Закона за убежището и бежанците, който регламентира процедурата по предварително разглеждане на подадената последваща молба за международна закрила. Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, в чл. 33 посочва случаите, в които този вид молби се приемат за недопустими. Съгласно чл. 33, параграф 2, б. „г“, държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима, ако е последваща такава и когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Съответстваща разпоредба на чл. 33, параграф 2, б. „г“ от Директивата в българското законодателство е тази по чл. 76а от ЗУБ. Съгласно този член от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците.

От друга страна, разпоредбата на чл. 76б от ЗУБ не предвижда провеждането на лично интервю с чужденеца, както и в посочените хипотези на чл. 76в от ЗУБ, чужденците не се ползват от правата по чл. 23, ал. 1, чл. 29, ал. 1, т. 8, чл. 29а и чл. 58, ал. 7. Тези обстоятелства обаче не изключват приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ, съгласно който на чужденеца, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата.

Съобразно текста на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ интервюиращият орган взема решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца. При съобразяване на приложимата норма на чл. 13, ал. 2, т. 4 от закона, тези писмени доказателства трябва да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. От събраните по делото доказателства се установява, че на жалбоподателя са дадени указания относно реда за подаване на молбата за международна закрила. Следователно, изпълнено е изискването на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ. Спазена е и гаранцията по чл. 10, параграф 1, б. „а“ от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Съгласно последната посочена норма всички кандидати за убежище преди разглеждането на тяхната молба за убежище трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те се информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да предоставят документите, които са посочени в чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО. Тази информация им се предава в срок, за да е възможно те да упражнят

правата си, които са гарантирани от директивата, както и да могат да изпълнят задълженията си по чл. 11.

Съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ „подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III“.

От тълкуването на тези разпоредби се обуславя извод, че предпоставка за уважаване на последващата молба за международна закрила е чужденецът да се позове на нови обстоятелства, които обаче следва да се отнасят съществено за личното му положение или държавата по произход. Не се въвеждат изисквания по отношение на представените от чужденеца доказателства, но именно те следва да удостоверят, че обстоятелствата са нови, или по друг начин казано, новите обстоятелства трябва да бъдат доказани с допустими, необходими и относими доказателства, каквито по делото липсват. Въпреки това трябва да се отбележи, че доказателствената сила и относимост на представени доказателства относно исканото предоставяне на международна закрила е въпрос на анализа по същество в производството по предоставяне на международна закрила, а не в такова като процесното, в което се изследват критериите за допустимост на последващата молба.

В случая не се установява каквато и да е било промяна в личното положение на молителя, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или същият да е бил подложен на смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или да са отправяни тежки заплахи срещу живота му или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при наличие на въоръжен международен или вътрешен конфликт, които да са от толкова съществено значение, че да се обуслови допустимост на подадената последваща молба. Не са налице и данни за събития, осъществили се след напускането на С., вкл. и за дейност, извършена от самия чужденец, и които да са от съществено значение при извършване на преценка налице ли е промяна в личното положение на жалбоподателя. В случая не са обосновани твърдения за осъществено спрямо молителя преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1, във връзка с ал. 4 ЗУБ. Не се констатира и, че на същия са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост.

Предвид това на анализ подлежи ситуацията в държавата по произход на жалбоподателя, а именно – С..

Видно от оспореното решение в страната по произход С. не се наблюдава съществена промяна в обществено-политическия живот в страната след свалянето на режима на Б. А., която да оказва негативно въздействие върху гражданите. Тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни.

В действителност, преди датата на издаване на акта, а и към настоящия момент, са налице данни за промяна в обстановката в С., но молителят не заявява нови факти и обстоятелства по смисъла на чл. 142, ал. 2 от АПК конкретно за него като личност представляват реална опасност, вкл. и предвид държавата му на произход, така че да обосноват допускане на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Липсата на стабилност и яснота какво ще се случи в следващия ден е напълно естествена последица от осъществилите се събития, която би предизвикала безпокойство у молителя, но в случая е невъзможно да се установи как настъпването ѝ пряко ще рефлектира върху неговата правна сфера. Не са представени и доказателства, че завръщането му ще застраши пряко неговите права като живот и свобода. Не са

представени и доказателства, че при завръщането си в С. ще бъде изложен на риск от тежки посегателства.

Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплахата за живота и здравето на цивилното население.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

От приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсецът закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсецът закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници. Установено е, че в момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не трябва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо А. А. М. да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното

правителство на джихадистка групировка "Х. Т. ал Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

Представената е справка с № МД- 02-645/09.12.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, относно актуалната обществено - политическа обстановка в С. и провинция И.. В справката се съдържа информация, че провинция И. е разделена на пет административни окръга (Ал Ма'ра, Ариха, Х., И. и Д. аш Ш.), които са допълнително разделени на общо 26 подокръга. Столица на провинцията е [населено място], а към март 2025 г. населението на провинция И. се "изчислява на 2 848 168 души, включително жители, вътрешно разселени лица и завърнали се от чужбина лица, според оценки на Международната организация по миграция (М.). В справката се казва, "че Преходното правителство на С. няма християнско представителство и е съставено предимно от министри, които преди това служат в правителството и администрацията, управляващи провинция И.. Споделя се информация за драстично намаляване на броя на инцидентите, свързани със сигурността, като през ноември 2024 г. в И. е регистриран връх от 257 инцидента, преди броят им да намалее значително през следващите месеци (38 през декември 2024 г., 17 през януари 2025 г. и-13 през февруари 2025 г. Посочена е и оценката на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН), според която до 26 февруари 2025 г. приблизително 885 294 вътрешно разселени лица се завръщат в районите си на местоживеене, докато други около 7,4 милиона души остават в положение на вътрешно разселени. Провинциите с най-голям брой завърнали се вътрешно разселени лица са А. (425 705 души), следвани от Х. (155 561 души) и И. (116 053 завърналите вътрешно разселени лица). Споменат е и Центърът "Х.", който отбелязва, че И., в сравнение с други провинции, изглежда "относително стабилен", като новите сили за сигурност поддържат "твърд контрол", въпреки спорадичните външни заплахи.

Следователно от посочената справка – не могат да се споделят общите твърдения за влошено като цяло положение след промените в С., а точно обратното. Представените от лицето доказателства са в подкрепа на изразеното още при първото разглеждане на молбата му за закрила – желание за постигане на икономическа стабилност.

Няма никакви данни, че лицето, ако се завърне в С., конкретно в И. ще пострада. Точно обратното от справката е видно, че има значително завръщане на сирийци в С., прави се опит за нормализиране на обстановката. Изложените от пълномощника на лицето данни – са общи и по никакъв начин не могат да бъдат съотнесени към изложените преди това факти в бежанската история. Няма данни за репресии от страна на властите към лица, потърсили убежище, както се твърди по същество.

От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Наред с това следва да бъде посочено, че А. А. М. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липса на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Съвкупната преценка на изложените дотук факти и обстоятелства налага извод за законосъобразност на обжалваното решение, като същото отговаря на условията за редовно действие на административен акт, което предполага отхвърляне на жалбата против него. Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. М., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], обл. И., с ЛНЧ: [ЕГН], Решение № 222Х от 18.12.2025г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, с което последваща молба до производство за предоставяне на международна закрила на молителя не е допусната. Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.